

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 485/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. B., zastúpenej advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Námestie Biely kríž 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 23 C 53/2012-83 zo 6. augusta 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 363/2013-124 zo 17. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2014 doručená sťažnosť E. B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Námestie Biely kríž 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 C 53/2012-83 zo 6. augusta 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 363/2013-124 zo 17. júna 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím rozsudkom zamietol návrh aj eventuálny návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala určenia, že ňou vymedzené nehnuteľnosti (resp. spoluvlastnícke podiele na nehnuteľnostiach) patria do dedičstva po jej manželovi poručiteľovi J. K.

Sťažovateľka podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

Podľa názoru sťažovateľky skutkové a právne závery okresného súdu aj krajského súdu sú arbitrárne a porušujúce ňou označené práva.

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedla:

„Sťažovateľka podala dňa 20. 02. 2012 návrh na Okresný súd Galanta zo dňa 15. 02. 2012, ktorého predmetom bolo, po upravení návrhu zo dňa 05. 10. 2012, určenie, že nehnuteľnosti uvedené v návrhu patria do dedičstva po poručiteľovi, ktorým bol zosnulý manžel sťažovateľky, eventuálne, že zmluvy týkajúce sa prevodu tohto nehnuteľného majetku sú zmluvami darovacími.

Okresný súd Galanta vydal pod sp. zn. 23 C/53/2012 dňa 06. 08. 2013 rozsudok, ktorým návrh zamietol. Sťažovateľka následne podala odvolanie na Krajský súd v Trnave, ktorý potvrdil prvostupňové rozhodnutie rozsudkom zo dňa 17. 06. 2014 pod sp. zn. 9Co/363/2013, pričom tento rozsudok bol sťažovateľke doručený dňa 14. 07. 2014. ...

Predmetom konania pred všeobecnými súdmi bolo určenie, že stanovený nehnuteľný majetok patrí do dedičstva po poručiteľovi, ktorým bol zosnulý manžel navrhovateľky. Predmetný nehnuteľný majetok bol prevedený zosnulým manželom navrhovateľky

na odporcov v 1. až 4. rade písomne vykonaným právnym úkonom, ktorý bol označený ako kúpna zmluva.

Sťažovateľka však mala za to, že tento právny úkon je absolútne neplatný z viacerých dôvodov, ktoré špecifikovala v priebehu konania, a to najmä pre to, že tento úkon vykonal jej zosnulý manžel v tiesni a bez vážnej vôle uzavrieť kúpnu zmluvu a teda absentovala vôľová zložka nevyhnutná pre tento úkon, že zosnulý manžel sťažovateľky mal skutočnú vôľu predmetné nehnuteľnosti darovať, ďalej že kúpna cena bola stanovená vo výške rozpornej s dobrými mravmi, že úkon vykonali odporcovia v úmysle vyhnúť sa započítaniu daru a teda v rozpore s dobrými mravmi a v úmysle obchádzať zákon, a tiež že kúpna cena nebola nikdy vyplatená a ani nebol úmysel strán predmetnej dohody kúpnu cenu uhradiť a prijať.

Keďže podľa sťažovateľky išlo o absolútne neplatný právny úkon, domáhala sa určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej zosnulom manželovi, keďže k ich prevodu nemohlo na základe absolútne neplatného právneho úkonu dôjsť. Eventuálne navrhovateľka žiadala, aby súd určil, že predmetný právny úkon bol darovacou zmluvou (keďže kúpna zmluva bola len predstieraným úkonom), na základe čoho by muselo dôjsť v dedičskom konaní k započítaniu darov v zmysle občianskoprávnej úpravy.

Sťažovateľka má za to, že vyššie uvedené príslušné všeobecné súdy sa v prvostupňovom konaní a aj v odvolacom konaní nedostatočne vysporiadali s vykonanými dôkazmi a vyvodili z dokazovania výrazne nesprávne skutkové závery, ktoré nemali oporu v dokazovaní a nemohli z neho vyplynúť. Súdy taktiež hodnotili dôkazy selektívne v neprospech sťažovateľky, svoje závery vyvodili len z dôkazov, ktoré boli v prospech odporcov a s viacerými dôkazmi v prospech sťažovateľky, ktoré boli závažné pre objasnenie veci, sa bez náležitého odôvodnenia nestotožnili a v časti sa s nimi v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali vôbec. ...

V odôvodnení jedného z napadnutých rozsudkov prvostupňový súd uvádza, že skúmal vôľu nebohého poručiteľa zásadne v čase podpísania sporných zmlúv, pričom považoval za nepodstatné akú vôľu mal v čase pred podpísaním sporných zmlúv.

Toto samo o sebe sťažovateľka považuje za ústavne nekonformný prístup súdu k vykonávaniu dôkazov a k ich hodnoteniu, keďže je jednoznačné, že iba zo samotnej skutočnosti, že poručiteľ vykonal písomný právny úkon označený ako kúpna zmluva nemožno vyvodiť záver, že bola uzavretá platná kúpna zmluva, obzvlášť za okolnosti

prejednávaneho prípadu, kedy existovali viaceré závažné skutočnosti, ktoré preukazovali, že neexistovala vôľa poručiťa a odporcov previesť nehnuteľný majetok kúpou. Tento neústavný postup prvostupňového súdu nebol napravený ani druhostupňovým súdom, ktorý sa len v plnej miere stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku, namiesto toho, aby buď sám vykonal závery, ktoré vyplývali z vykonaného dokazovania, alebo aby rozsudok zrušil a vrátil vec na nové konanie pre nedostatočné odôvodnenie rozsudku a jeho nepreskúmateľnosť. ...

Z dôkazov, ktoré boli vykonané pred všeobecnými súdmi ďalej vyplývalo, že kúpna cena nebola poručiťovi vyplatená, pričom poručiť sa následne po podpísaní kúpnych zmlúv vyjadroval, že nechcel nehnuteľnosti predať, ale darovať, čo aj urobil, keďže peniaze neobdržal.

Z odôvodnenia rozsudkov vyplýva, že všeobecné súdy pri rozhodovaní neprihliadali na žiadne iné dôkazy, iba na skutočnosť podpísania sporných zmlúv poručiťom, všetky ostatné dôkazy považovali za nepodstatné, nevypovedajúce nič o skutočnej vôli poručiťa. Súdy tak z jediného dôkazu - práve sporných zmlúv, vyvodili záver, že vôľou poručiťa bolo za odplatu previesť na všetkých odporcov nehnuteľnosti. Súdy v odôvodnení rozsudku selektívne poukázali iba na tie skutočnosti, ktoré podporujú ich rozhodnutie o zamietnutí návrhu, a účelovo opomínali ostatné skutočnosti a nevysporiadali sa s nimi presvedčivým spôsobom, alebo na tieto pre vec závažné a podstatné skutkové okolnosti vyplývajúce z dokazovania nereagovali vo svojich rozhodnutiach vôbec. ...

Súdy vôbec neprihliadali na to, že poručiť bol pár dní po operácii a v zlom zdravotnom stave, keď išiel podpísať sporné zmluvy, že sporné zmluvy mu boli dané k nahliadnutiu až na notárskom úrade bezprostredne pred podpísaním, čím bol zaskočený a prekvapený, a že aj následne podpísanie sporných zmlúv hodnotil tak, že sa cítil podvedený, oklamáný. Týmito dôkazmi a skutočnosťami sa všeobecné súdy v odôvodnení napadnutých rozsudkov nezaoberali a nevysporiadali sa s nimi.

Súdy takisto neprihliadali na to, že kúpna cena nebola poručiťovi vyplatená, že sa pred aj po podpísaní sporných zmlúv výslovne vyjadril tak, že žiadnu odplatu za nehnuteľnosti nedostal, nechcel ani nečakal, pretože chcel nehnuteľnosti darovať. Súdy sa týmto v odôvodnení rozsudku nezaoberali, nevysporiadali sa s tým, že odporcovia nadobudli nehnuteľnosti bezplatne, hoci ide o podstatné skutočnosti relevantné pre správne

a spravodlivé rozhodnutie. Jediná zmienka o týchto skutočnostiach bola učená v odôvodnení druhostupňového rozsudku, ktorý len bez ďalšieho skonštatoval, že nezaplatenie alebo zaplatenie kúpnej ceny nie je pre rozhodnutie v tejto veci podstatná skutočnosť, preto sa ňou súdy ani zaoberať nemuseli. Takýto postup považuje sťažovateľka za extrémne rozporný s jej zaručeným právom na súdnu ochranu.

Sťažovateľka je toho názoru, že súdy mali skúmať vôľu poručiteľa nielen podľa toho, čo podpísal, ale s ohľadom na všetky súvislosti a okolnosti daného prípadu. Samozrejmom a základnou požiadavkou platnosti sporných zmlúv je existencia vôle všetkých zmluvných strán a poručiteľ nemal vôľu previesť na odporcov nehnuteľnosti za odplatu. Vôľa konajúceho je vadná aj vtedy, ak jej slobodnú tvorbu vylúčila tieseň. Za tieseň je považovaný objektívny hospodársky, sociálny alebo psychický stav (rozrušenie), ktorý takým spôsobom a s takou závažnosťou dolieha na osobu uzatvárajúcu zmluvu, že táto učini právny úkon aj bez slobodného rozhodovania, bez slobodného utvárania svojej vôle, pričom za normálnych okolností by takýto úkon neurobila. Z okolností uzatvárania sporných zmlúv je nesporné, že poručiteľ sa dostal do situácie, kedy bol rozrušený, v zlom zdravotnom stave a pod časovým tlakom neumožňujúcim mu plne rozvinúť proces slobodného utvorenia jeho vlastnej vôle. Poručiteľ nemal slobodnú vôľu uzavrieť sporné zmluvy tak, ako mu boli predložené odporkyňou v 1. rade a odporkyňou v 3. rade.

Rovnako tak s návrhom sťažovateľky, aby súd určil, že predmetné zmluvy sú zmiešanými zmluvami, čiastočne kúpnyimi a čiastočne darovacími zmluvami, sa súdy v odôvodnení svojich rozsudky riadne nevysporiadali napriek tomu, že išlo o závažnú a pre vec podstatnú okolnosť, ktorá tiež mala oporu v dokazovaní. Tým bolo tiež porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľky upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 06. 08. 2013 v konaní 23 C/53/2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 06. 2014 v konaní 9 Co/363/2013 porušené boli.

2. *Rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 06. 08. 2013, sp. zn. 23 C/53/2012 a rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 06. 2014, sp. zn. 9 Co/363/2013 sa zrušujú a vec sa vracia späť na ďalšie konanie.*

3. *Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie 3.000 €, ktoré sú Krajský súd v Trnave a Okresný súd Galanta povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov konania vo výške 340,89 €, ktorú sú povinní Krajský súd v Trnave a Okresný súd Galanta spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu (ktorým bol zamietnutý jej návrh na určenie, že označené nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručníkovi) a rozsudkom krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok okresného súdu.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania jeho preskúmanie patrilo do právomoci krajského súdu.

Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, alebo nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol:

«V preskúmvanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom konštatuje správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v podrobnostiach na ne odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukazuje na nasledovné skutočnosti:

Navrhovateľka vo svojom odvolaní poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 115/2003, podľa ktorého súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Ústavný súd SR podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004) vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 Dohovoru), je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. V preskúmvanej veci súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom a podrobne sa zaoberal námietkami navrhovateľky majúcimi význam pre meritórne rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, akou úvahou dospel k záveru, že predmetné kúpne zmluvy sú platné právne úkony, zaoberal sa nastolenou otázkou dobrých mravov i prejavom

vôle J. K. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil skutočnosť, že pre rozhodnutie súdu bolo významné prejavenie vôle v čase podpisu kúpnych zmlúv. Z vykonaného dokazovania je nesporné – vyplýva to z výsluchov účastníkov aj svedkov, že J. K. vedel, že podpisuje kúpne zmluvy a nie zmluvy darovacie. Táto skutočnosť je v preskúmvanej veci kľúčová – jednalo sa o jednoznačný prejav vôle účastníka zmluvy. Tomuto nasvedčujú aj skutočnosť, že v nasledovnom období uzavreté zmluvy nenapadol ako uzavreté v rozpore s jeho vôľou, prípadne ako uzavreté pod nátlakom, v tiesni alebo v omyle. Pokiaľ aj mal vnútornú výhradu k podpisovaným zmluvám, táto je pre posúdenie platnosti zmlúv právne nevýznamná (ako ustálil aj súd prvého stupňa). Pokiaľ sa súd prvého stupňa podrobnejšie nezaoberal vo svojom rozhodnutí tým, či bola kúpna cena zaplatená alebo nie, jedná sa o skutočnosť, ktorá pre rozhodnutie súdu nemala podstatný význam. Nezaplatenie kúpnej ceny nespôsobuje samo osebe neplatnosť kúpnej zmluvy.

Súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Odvolacie námietky navrhovateľky sú nedôvodné.»

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu, odmietol jej sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími nárokmi sťažovateľky uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014